Дошло се на свята
Да чуем на гласа ми сладостта
Но хайде се сега съ гласъ ясенъ
Да запеем песничка на всеки
съ цяла точка, и ви слѣдъ мене
така да станем хоръ нагласенъ
не бойтеся, о други,
ний ясно ще да заглушим
кетядесет и девет музи
и тук на всеки ще се настанем
тогава всичко стадо на това осново
красно-хитро-сладко слово,
поемъ кажи се нито го готово
Старий осемъ древенъ не чело
слѣдъ него съ гласъ чудесенъ
Запева всякой своята песенъ
Единъ на тъмно, други на дебелъ
и пръв и Елотъ неразбранъ
Кат' че потеглиль всякой си кервана
отъ хлядъ и всичка земя кола
и въ скрибуцали продрали се ялъ
Горкий ословъ хоръ не харесалъ
Спуснили се тъ имъ се ядосалъ
Пристигнъ тамка не вчасъ
съ сприт' си чекъ на Тарьнъ
Остид слъкнуа безъ редъ
и чи растяхуде на далечъ

Кучешко то приятелство

Двѣ кучета воевили съ дворъ
Единъ
Единъ
Ведъ като бил се по падли
Да го готварят на пръстенъ
на земя
Магаръ че то-пресчойно би било
Да би пердли до вратата
или на двора до кочата
Да вардятъ да не стане нѣщо зло
Или нѣщо да се не отсета.
Но тъй кат' вдрмивитъ се
Дома не лаятъ ни нѣщо
Да се тревожатъ въ замо.
Тъй подкачили да си прикеватъ
За тъй, онуй да разсѣждаватъ
и въ ~~земните далечъ~~
по кучешката слуга
и тъй отъ редъ на редъ
Задумали се за друга:
Какво, бе, рекъ Шаро, брат е той
що то-добро отъ братски да живей
Единъ за други да живеемъ
Въ единъ сми дворъ и въ единъ сми со
Защо приятели да не станемъ
Отъ чуждит' се да се бранимъ
Между си да се погодимъ
и нашей братски да живеемъ
Като добрати другари
Да гледаме кой да пред двари
Кат' мусе нѣкое нѣщо да яде
и на подбратимаси да даде,
и Вацата ще бѣдятъ дни.
Що казваш а? добро не е ли?
Да сторимъ да се съдружимъ
На всичко на двѣ да дѣлимъ:
Тръгна дае и тя съ другаря.
Да бѣде' Мурдарю отговаря:
Ехъ брате, Шарко, ти да знаешъ
Какъ ми се мъчно мене тъй дръ правимъ
отъ малъкъ си ми аркадашъ
такъ всяки день се давимъ
и то защо? и то какъ въ ми кимъ

Магарем Славей

Жиръ Магарчо нашъ ведъ бѣрки
Като клетъ и хасѣлъ мръки
На край село обикалялъ,
пѣсенъ, пѣнъ и се търкалялъ
Слѣдъ такъ въ единъ той Мъци-Гвалтъ
Става та при Славея отива
и сервъ го го запитва
Свято Славко, я кажеми
Дъ зе ти тъй Славко име?
Ти си пѣешъ наръ съмъ пѣешъ
Дъ кто тойзи сми и двета
равно пѣемъ; но защори